

Na, akkor én megyek!
Vagy jövök?

(nem is tudom)

Kedves Olvasóim!

E bevezető szöveg után olvasható a leges-leges-9x legeslegújabb, immáron kilencedik nemkönyv összeállítás. Jó szórakozást hozzá!

(Nagyon most se szidjanak, mert mint köztudott, nekem is volt édesanyám!) ☺

2023

„Fiatalodom”

A „fiatalodásommal” egy időben, nevet is változtatok. Mostanság úgy mutatkozom be: molnár DEMENS lászló. ☺

Történt ugyanis, hogy miután a házi orvosom leadta a praxisát, új dokit kaptam. Igazából, mivel hála Istennek, nincs semmi bajom (hittem én), személyesen még nem találkoztunk. Amikor azonban lejárt a jogosítványom érvényességi ideje, el kellett mennem megújíttatni. Leültettek és kérdezgettek: „Volt már, hogy elaludt vezetés közben?” Hú ha! Az egyébként rendszeresen mért vérnyomásom (130-135/70-75-ös) elkezdett emelkedni (140/80). Értem én, van egy kötelező protokoll, mely szerint ezt meg kell kérdezni. Elmémben megjelent a kisördög, hogy azt válaszoljam, „Igen, vagy ötször, és olyankor mindig a traumatológián ébredtem fel, ahol is összeraktak”, de fegyelmezett állampolgárként egyenesen válaszoltam: NEM! „Utasként, hosszabb úton szokott-é elaludni?” Háát, ha utas vagyok, kihasználom az időt, beszélgetek – válaszolom. (Milyen kérdések is ezek? A képzelt vérnyomásom 140-87) Gyors orvosi utasítás az asszisztens hölgynek: „Nyomtasd ki a DEMENCIA-teszt első két oldalát!”. Vérnyomásom: 180/150, pulzusom vagy 200!!! Tessék? DEMENCIA-teszt? Igen, tudom, a kötelező PROTOKOLL! Tiszteljük az öregeket, DE könyveljük el, hogy ezek már potenciális h...-k, akarom mondani, DEMENSEK! Mit háborogsz, ez egy egyszerű teszt! (– magyarázza a normális énem) Ja, igen, de terhességi tesztet is annál végeznek, akiről feltételezik, hogy terhes ... A demencia-tesztet is azokkal csináltatják, akik feltehetően demenciában szenvednek – köztük a rosszabbik énem. ☺ Pörög az agyam, mindenféle hülyeség száguld át rajta. „Most felsorolok három dolgot, jegyezze meg! – körte, barack, labda.” Jah, igen, ezek is a DEMENCIA-teszt részei. Elmém tovább méltatlankodik: (Te vén barom, elmúltál hetven, potenciális DEMENS lettél! Mit háborogsz ezen? Csak ellenőrzik, hogy nem hü...-tél el, akarom mondani, nem lettél-é teljesen DEMENS! De így? – méltatlankodom tovább magamban. De hát én aktívan dolgozom nap mint nap, emberek tucatjainak oldom meg a problémáit, mentetőzőm még mindig magamban. „Nem kell magyarázkodni.” Képzeltbeli vérnyomásom 200/160 pulzusom 150. HÉ! De, én még alkotó ember vagyok! Ja, persze, vedd már tudomásul, vén, öreg, h... vagy, egy potenciális DEMENS! De miért nem kérdezi tőlem például a kettő gyökét négy tizedes pontosságig? – ami 1,4142. Ja, persze, mert ha ezt tudod, azt hiszed, nem vagy egy potenciális DEMENS? „Mi volt az a három dolog, amit meg kellett jegyezni?” – jött a kérdés. – Körte barack és azt hiszem, alma. „– Hát gömbölyű, az igaz, de LABDA!” Na ugye! Egy vén h..., akarom mondani DEMENS állat vagy, állítom ki a bizonyítványt magamról! (De mekkora hülyeség

ez? Ezeket a FELESLEGES dolgokat az agyam úgy szelektálja, mint NEM FONTOS DOLGOKAT. Ja, persze, magyarázkodsz!) Képzeltbeli vérnyomásom 220/180, pulzusom 200. „Most tessék elolvasni a táblát!” – jön a következő, PROTOKOLL teszt. Rendszeresen járok a szemészetre – minthogy mellékesen órák vagyok, és a szemem a legfőbb „szerszámom” –, ahol végigmentünk már ezeken a dolgokon, sőt, PAPÍRT is kaptam róla ..., de mindegy. A DEMENCIA-teszt második feladata: „Jelölje be ebbe a körbe a háromnegyed hármát!”. Uram Isten! (Te vén, DEMENS barom, meg fogod tudni csinálni? – tör elő a kötözködő énem.) Éppen az idén léssen hatvan éve, hogy elkezdtem az órák szakmát, és még jelenleg is művelem. Most mit is csináljak? – bizonytalanodtam el. Ha egy hagyományos óraszámplapba rajzolom be a mutatók állását, azzal bizonyítom, hogy egy vén marha vagyok, aki csak a hagyományos órát ismeri; vagy egyszerűen írjam be a kör közepébe, hogy 14:45, így igazolva fiatalságomat, hogy én a RÉGI, hagyományos számlapról még csak nem is hallottam? Végül győzött a „normális” énem, berajoltam a hagyományos számlap mutatóit, megjegyezve, melyik a kis és melyik a nagy mutató. Képzeltbeli vérnyomásom: 230/190, pulzusom 210. (Vajon egy FIATAL, aki nem is ismeri a hagyományos órát (van ilyen), elbukik ezen a kérdésem, mert nem tudja bejelölni az óraállást? Te tényleg h... vagy? – a fiatalnak nem kell a protokoll szerint demencia-tesztet csinálni!) „Akkor most mérjük meg a vérnyomását!” – szól az orvos. „Nem kéne!” – tiltakozik a „normális” énem magamban. Megtörtént. 160/110, pulzus 110. „– Nos, sajnos nem tudom megadni a hosszabbítást!” – szól az ítélet. „Adok egy vérnyomás naplót, vezesse, és ... jöjjön vissza!”

Hát most itt tartok. Fél órával később – otthon – mérem a vérnyomásomat: 138/81, 89-es pulzussal. Ja, mielőtt feltételeznék valaki, hogy biztosan pontatlan a vérnyomásmérőm, csak halkán jegyzem meg: egy hitelesített OMRON vérnyomásmérő van a birtokomban. 😊
Lehiggadtam! Még nem tudom, hogy fog végződni a dolog. Elmélkedem: jobban lennék, ha mondjuk azt hallottam volna: „Nyomtasd ki az EGYES (demencia-) teszt első két oldalát!” Persze rájöttem volna a valóság tartalmára akkor is, DE nem ilyen brutálisan, hogy DEMES teszt! Én úgy gondolom, hogy van olyan hozzáértő az orvosom, hogy öt perc beszélgetésből meg tudja állapítani, hogy h.. DEMENS vagyok-é vagy nem, és akkor nem égbe szökött vérnyomást mért volna. De hát a kötelező PROTOKOLL!!! Tényleg sajnálom, hogy ilyen „protokoll-kérdéseket” kell feltennie a szerencsétlen pácienseknek. Nagyon sajnálom, hogy ilyen dolgokkal terhelem szegény házi orvosomat. Persze, ha belegondolok, léssen igazság is ebben a „demens”-kérdésben. Vannak közöttünk „lelassult” idősök is, és hát nem kéne megsértődni, ha tesztelnek bennünket! 😊

Minden jó, ha jó a vége. A kedves hölgy (a házi orvosom) akceptálta a vérnyomásnaplóm adatait és meghosszabbította a jogosítványomat. DE nekem nem is ez a fontos, hanem az, hogy a h...ség-, illetve a „demencia”-szintem még nem érte el az elutasítás mértékét 😊 😊
😊, és tovább biciklizhetek! 😊

Demencia-tesztek

Az előző firkálmányomban „értekeztem” a demens esetemről. Azóta megnyugodtam, ☺ sőt, már jókat röhögök az egészen. Baráti beszélgetés alkalmával szóba kerül a dolog, és mennek a mesék. Volt közöttük egy, ami nagyon „megragadott”. ☺

„Én állandóan tesztelem magamat.” – Mindig három példányt vásárolok a rejtvényújságból. Az elsőt megoldom úgy három óra alatt, a másodikat két óra alatt, a harmadikra még kevesebb időt kell fordítanom, mert emlékszem a megoldásokra. Na mármost, ha a harmadikkal is annyit fogok tökölni, mint az elsővel, az már ékes bizonyítéka lesz a demenciámnak!” ☺ ☺ ☺ Persze én magamon is jókat röhögök, amikor rakom össze az órát egy teljes szervíz után, teszem fel a számlapot, majd a mutatókat. Az ominózus teszt óta nem tizenkettőre teszem fel a mutatókat, hanem háromnegyed háromra, aztán előre állítom az órát háromra, és ha pontosan állnak a mutatók, megveregetem a vállam, mondván: még nincs veszve semmi, még nem vagyok (teljesen) demens! ☺

Beszélgetünk. Egy kedves színészbarátom mesélte: Megkérdezték Feleki Kamillt, hogy miként telnek „öreg” napjai. „Gyorsan. Reggel felkelek, elkezdek keresni valamit, és már este is lett!” – válaszolta. ☺

Ma két dolgot tanultam, az első: ááá, bocs elfelejtettem, a második: mindent rögtön le kell írni, nehogy elfelejtssem! ☺

„Törődjünk egymással...!”

Nagyon kevés „szlogennel” azonosulok, most mégis megpróbáltam. Már majdnem sikerült is, de aztán ...

Így karácsony tájékán tényleg jó lenne törödnünk egymással (szerintem máskor is). Most eltekintenék az „apróságoktól”, de amikor odáig ért a reklám, hogy X felhívja Y-t hogy „Már megint itt hagytad a telefonod!”, eldobom az agyamat! Egy csomó „tündéri” dolog jut hirtelenjében az eszembe! ☺ Egy kalauz megkérdezte az utasokat: „Fent van, aki leszállt?” Fergeteges röhögés tört ki a buszon, pedig mindössze arról volt szó, hogy az egyik utas, segítve a leszállókat, lelépett a buszról, hogy ne legyen útban. De azon, hogy valaki felhívja az ismerősét telefonon, hogy „megint itt hagytad a telefonod”, csak röhögni tudok. Persze tudom, hogy nem kellene, mert ez nem egy nevetető reklám, célja éppen az egymással való törődést szorgalmazni. Jó, tudom, ma már vannak emberek, kiknek két, sőt három telefonjuk is van, de az idézett mondatot hallatán nem ez jut az ember eszébe. ☺ Igen, tudom, sőt lelki füleimmel már hallom is ☺, „Te teljesen hülye vagy!”. Igen, amit félre lehet érteni, azt én „félre” is értem, ám lehet, hogy az ilyen dolgokat (meg másokat is) úgy kellene megcsinálni, hogy félreérthetetlenek legyenek.

Mindezt csak azért körmöltem le, hogy érezzék az „alkotók”, én törődöm velük! ☺

Betlehem

Jean de La Fontaine, A molnár, a fia meg a szamár című műve jut „kínomban” az eszembe.

Sok-sok emlékképem van betlehemekről, meg persze egy digirama-összeállítás is. Meg hát a korom is feljogosít, hogy kijelentsem, nagyon sok betlehemet láttam már. Ezek közös „jellegzetessége”, hogy középen ott van a jászol a kisdeddal, mellette az anyuka és az apuka, fogadják a betlehemi csillag vezetésével érkező háromkirályokat és még sok-sok vendéget. Mondom, ez a jellegzetes „betlehemi” kép. A város főterén felállított betlehem is hasonló – VOLT –, ugyanis az említett La Fontaine-meséhez hasonlóan, többen „célozgattak” rá, hogy mit keres ott a kisdéd jászollal. Na mármost, hogy az idén nincs jászol kisdeddal, amiatt megy a „morgás”, hogy „Miért nincs jászol kisdeddal?” (teljesen Lafontenes) 😊

Bevallom, nem tudom, miért NE LEGYEN JÁSZOL KISDEDDAL. Én azt sem mondom, hogy okvetlenül lennie kell, csupán nosztalgiázom, hogy mintegy hetven év emlékei szerint eddig mindig volt! 😊 Valahogy minduntalan ez a kép ötlík fel bennem, ha karácsonyról vagy betlehemről elmélkedem. Ezek után természetesen kérdezősködtem, kinek mi jut eszébe a betlehemről. Bevallom, nem találtam olyan embert, aki arra a kérdésemre, hogy minként képzeled el a betlehemi képet, jászol és kisdéd nélkül írta volna le a betlehemet. Nagyon sajnálom, de nem talákoztam olyan véleménnyel, hogy „ne legyen jászol és kisdéd” a képben. Tényleg sajnálom, mert szívesen meghallgatnám, az érveket. Mosolyogva gondolok arra, hogy váltakozva kellene csinálni a betlehemet, az egyik évben jászollal, a másikban anélkül. 😊

Persze azért továbbra is nagyon érdekelne, hogy miért ne legyen jászol kisdeddal! 😊

Megokosodtam! Végre beszéltem VALAKIVEL 😊, aki megvilágosította az elmémet: azért nem rakják ki a jászolt a kisdeddal, mert még csak karácsonykor fog megszületni! Most egyfolytában mar a szégyen amiatt, hogy két „betlehemes” képeslapot is elküldtem ismerőseimnek a még meg sem született kisdeddal és a jászollal. Jó, a jászol még elmegy, mert az már előbb is készen volt. 😊

Egy régi vicc jut az eszembe: (tudom, tudom hülye vagyok)

Gazsi húsvétkor elmegy a misére, ott a pap a következőket mondja a szentbeszédben:

„– És Jézus elmene a gecemani kertbe, s ott elfogák és megvesszőzék...”

Tetszik a Gazsinak a szertartás, elhatározza, hogy jövőre is eljön. Úgy is tesz, a következő húsvétkor megint ott van az első sorban. Mikor a pap odaér, hogy: "És Jézus elmene a gecemani kertbe, s ott elfogák és megvesszőzék...", Gazsi bekiabál:

– Úgy kell neki, minek ment oda? Tavalý is ott fogták meg!

Könyörgöm, ha hiszik, ha nem, a kisdéd tavaly már megszületett! 😊

Hülyeségek

Tudom, nem szép szó, édesanyám meg is róna érte, DE nem tudok jobbat kitalálni! ☹️
Áruház, „ársapkás” termékek. „Krumpli egy kiló, cukor egy kiló” ... és sorolhatnám. Értem, illetve dehogy! Férj, feleség és HÁROM kiló krumpli. Aranyvasárnap, tömött sorok a pénztáraknál, a pénztáros szedi szét a krumplit, EGY kilós csomagokra. Szerencsére a következő vevő nem vásárolt krumplit, így a „nevére” vette a NEM MEGVÁSÁROLHATÓ EGY, AZAZ EGY kiló krumplit, amit aztán a pénztártól távozás után, odaadott a krumplit vásárlóknak. Vegyünk alapul egy átlagosnak mondott négytagú családot. Példának hoznám, hogy egy egyszerű paprikás krumplihoz, kell az a három kiló krumpli! Emlékszem, amikor a valutakvóta miatt elvitték a nagymamát Bécsbe, hogy felhasználva a „kvótáját”, megvásárolhassák a Gorenje hűtőszekrényt! Most vinni kell a nagyit, hogy vásárolhassanak HÁROM, azaz három kiló krumplit? De már nem elég elvinniük magukkal, be is kell mennie a nagyinak a boltba. Aztán majd az jön, hogy egy kocsi csak egy kiló krumplit vihet, függetlenül attól, hogy férj és feleség együtt vannak, ezért minden családtagnak külön kocsit kell tolnia! Hogy ez agyamentség? AZ! Én találtam ki? NEM! A hivatalos indok: „Az áruház, szeretné biztosítani, hogy minden fogyasztó hozzájusson az árstoppos termékekhez.”

Tudom, hülye vagyok, de elképzeltém: Csak egy, azaz egy darab krumplit lehessen vásárolni, továbbá egy, azaz egy tojást, és sorolhatnám még tovább az agyemenéseimet. Nem is folytatom, mert még valaki elolvassa a „tippjeimet” és meg is valósítja. Feltételezem, hogy ha ezt az agyemenést egy „külföldi” olvasná el, nem is értené! Itt állunk anno kétezer-huszonkettőben, és ilyen agyemenés részesének kell lennünk. Szerencsétlen pénztárost sajnálom. Őt bántják, pedig neki csak gondja van ezzel az agyamentséggel. Továbbgondolva a dolgokat, ha eljutunk az „egy” krumpliig, az is meg lesz adva, hogy hány dekás lehet a krumpli? És ha nagyobb? Szegény pénztáros késsel a kezében „méretre” vágja? A sorban előttem várakozó vásárló, ekkor jelentette ki, hogy amíg ezt az örültséget el nem törlik, be sem teszi a lábát ebbe az áruházba.

No comment! ☹️

Meregek

... vagy nem is tudom. Elgondolkodom: Mi is van? Elért a „rigolyás, morgolódó vénember”-státusz, vagy valami nagyon kezd félremenni?

Pár hete egy kedves ismerősöm látogatott meg, meghívtam hát egy teára. Bementünk egy „nemrég nyitott” vendéglátóhelyre. Hááát, nagyon sok kívánnivalót hagyott maga után az egyébként szép, új hely. Mindenekelőtt a kiszolgálás ... Egy morcos hölgy hallgatta meg a rendelésünket, arca a folytatásban még „kifejezőbbé” vált – szinte lerítt róla az „undor” hogy háborgattuk a nyugalmisságban. Egyre több ilyen „vendéglátó” hely nyílik, az ember azt gondolná, a konkurencia arra sarkallja a tulajdonost, hogy gyors, udvarias, és nem is sorolom tovább, milyen kiszolgálásban részesítsék a vendégeiket. Eldöntöttük, ide nem megyünk többé. Történt aztán a minap, hogy újra elmentünk teázni, persze máshová – mint a fentebb

leírt hely. A közelben van egy igencsak régi, patinás hely, menjünk oda. Bemegyünk a „helyre”, rajtunk kívül csupán egy asztalnál volt egy, azaz egy szem vendég. Vártunk öt percet, megjön a pincér felvenni a rendelést. – Két fekete teát és egy hosszú kávét kérnénk – rebegtem el a kívánságunkat. – Sajnos, nincs fekete teánk... Rövid tanakodás után: – Akkor két zöld teát és egy hosszú kávét kérünk. – Csak gyümölcssteánk van – közölte a hölgy. – Milyen gyümölcs teájuk van? – kérdezte a vendégem. Itt jött a háromféle tea felsorolása (kissé hibásan ugyan, de ilyen apróságon már tényleg nem akadunk fenn). Végül egy ... gyümölcsstea, és egy hosszúkávét maradt a rendelésünk, mert jómagam nem iszom gyümölcssteát.

Amin azóta is merengek, az a következő: Húsz-harminc éve ilyen esetben a „főnök” elugrasztott volna egy fiatal pincért a szomszédba egy-egy doboz fekete és zöld teáért, ami akár öt percbe is beletelhetett volna, DE biztosan nem mondták volna, hogy NINCS, és ehhez még hozzátenném, akkor még nem igazán kellett számolni a konkurenciával. Így ismét csak elgondolkodom: én lettem egy kukacos vénember, vagy ... ☹️ Ami igazán szomorú, hogy rajtunk kívül mindez láthatóan senkit sem zavart! Most itt tartok, hogy legközelebb egy harmadik helyet kell kipróbálnom, ha vendégem érkezik. Hátha, ...

Khm...

A kornak is megvannak a maga előnyei meg a hátrányai. Előnye (vagy hátránya ☺️), hogy sok mindenre emlékezünk a „régmúlt” időkből. Történt vala, hogy megtervezték és kiviteleztek az esztergomi élményfürdőt. A külső borítás színe, érdekesre sikeredett! Állítólag azért készítették a külső borítólemezeket ilyen színűre, hogy „harmonizáljon a Bazilika kupolájának a színével”! Most, hogy a Bazilika kupolájának a felújítása, a vége-fele közeledik, elgondolkodtam rajta, hogy miért is nem „antikolták”, a felhasznált lemezeket, hogy „harmonizáljon” az élményfürdő színével? ☺️

Egy hozzám hasonló idióta barátom, azt mondta: „Nyugi, minden lemezt, amit feltettek a Bazilikára, megszámoztak, és amikor készen lesz, minden lemezt leszednek, és leantikolják”, és úgy rakják majd vissza, hogy meglegyen a „harmonizálás” az élményfürdővel.

Megnyugodtam. – Vannak még rajtam kívül is hülyék! ☺️

Malomkő

„Köves” barátom lepett meg régebben egy törött malomkővel. Itt, Esztergomban, a történelmünk során elég sok malom létezett, így elég „sok” törött, kopott malomkő „találtatható meg”. Az egyik legfurcsább malomkő a „Google Street View” nézegetése közben egy esztergomi (mert ugye mi mást is nézegethetnék, mint Esztergomot 😊) ház falából kukucskált ki. Hogy hogyan került oda? Hááát, azt én sem tudom, persze vannak feltételezéseim. Akkoriban, a szegénység arra készítette az embereket, hogy minden anyagot felhasználjanak a házépítéshez. Mindenesetre kissé „humoros” látvány a falba épített hatalmas malomkő. 😊 Szerencsére a felvételeket készítő autó akkor járt arra, amikor még nem vakolták be az épületet, így ez az érdekesség már megmarad az utókor számára! 😊

Útban ... felé

Mint valamelyik előző firkálmányomban már említettem, lejárt a jogosítványom. Erről értesítést kaptam a központi rendszertől. Olvasom a részleteket, miszerint, ha belépek a „központi rendszer, gépjármű-vezetői engedély megújítása” menüjébe, otthonról is meg tudom újítani a jogosítványomat. Mit veszíthetek? – gondoltam, megpróbálom. Hát, egy élmény volt, mondhatom! Mintegy fél perc alatt, megoldódott a „problémám” és kaptam egy mailt, hogy a rendszer befogadta a kérelmemet. Másnap egy újabb mail, a jogosítványomat

átadták a kártya elkészítésére. Még ugyanazon a napon érkezett az újabb mail, már a kártya készítőitől, hogy „A jogosítványát postáztuk!” Örömöm határtalan lett! Nem mintha autóznék, és nélkülözhetetlen lenne a jogosítványom, hanem a tudat, hogy teljesen „európainak” érezhetem magam. Nem tudom, külföldön ez hogyan intéződik, nekem teljesen hihetetlen volt. Hát igen, én nagyon tudok örülni, ha van minek, és most úgy érzem, van miért. Nem kell menni az okmányirodába, nem kell időpontot kérni –szóval semmi nyűg, semmi mászkálás. 😊

Megjött a jogszi! Olvasom a mellékelt levelet. (Kis kijózanodás!) „A lejárt jogosítványát tizenöt napon belül le kell adnia a ..., ha nem, akkor eljárás indul ... és szabálysértési bírság...” – meg minden. Az alábbi lehetőségek közül választhatok: feladhatom postán ajánlott, tértivevényes levélben; leadhatom kormányablakokba, okmányirodába; vagy egy meghatalmazással rendelkező személy is eljárhat a nevemben.

Nagyon utálok a közőködő éneket, amelyik ilyenkor átveszi a jobbik éneket helyét és elkezd akadékoskodni! 😊 „Nahát! Harminc másodperc alatt megoldódott a jogosítványod megújítása. Nem kellett sehová se menned, és a postás pár napon belül a kezébe adta az új jogosítványt. Most pedig a LEJÁRT, érvénytelen jogosítvánnyal mehatsz a postára vagy az okmányirodába, szóval „tökölődhatsz” vele? Az érvényes doksival semmi gond, teljesen európai. A LEJÁRT jogszi, hát... Mire is lehetne használni? Rajta van az érvényességi idő, ami már lejárt. Mutogathatnám én a rendőrneke vagy bárki másnak, a lejárat dátum önmagáért beszél. Hát akkor? Mi a fenét lehetne még csinálni vele? Bevallom, nem tudom!

DE az örömöm akkor is megmarad, hogy legalább a dolog fele, már teljesen európai! 😊

A SPORI

Már sok firkálmányomban meséltem a digirámakészítéseimről.

Ugye, én szinte minden digirámámat (a kisszámú kínaitól eltekintve) Esztergomról készítem. Mostanság esztergomi építkezéseket emlékképezek és belőlük készítem a „műveimet”. Szinte minden szombat délután kerékre pattanok, megyek építkezésekhez emlékképezni! 😊
Bevallom, lassú dolog, és igazán nem gondolom, hogy sok embert izgalomba hozna egy építkezést három-négy perces összeállításban megnézni. Azzal „vigasztalom” magamat, hogy ez majd pár év múlva lesz érdekes, amikor „történelemmé” válik. 😊 Az elmúlt idő befejezett építkezése a SPORI volt. A gond ott kezdődött, hogy a sok kép közül ki kellett választani százat, hogy ... na de nem erről akartam firkálgatni..

Szép lett! – mármint a SPORI. Így, hogy láttam a régi szocreál sportit, nagyon szembeszökő a különbség. Megszépült a környezete, a parkoló is. Én mindig mondtam, ha csak egy szöget is beütnek a városomban, már örülök, de ekkora változás láttán még sokkal jobban örülök. Én elvből soha nem regisztráltam a „facebookra”, mert fenntartásaim vannak, DE sajnos „beszámolnak” a facebookon megjelent HÜLYESÉGEKRŐL! 😊 Íme egy: ...: Valóságos lavinát indított el, hogy megváltoztatták a SPORI nevét Pézsa Tibor Sportcsarnokról Suzuki Arénára. A szíven ütő kijelentés: „Szegény Pézsa Tibor forog a sírjában!” – Tessék? Na mármint, nem tudom, ha valaki ennyire ..., az ne fanyalogjon már, vagy legalább ne írjon h...-ket! Most, amikor az országban sorra zártak be sportcsarnokok anyagi okokból, meg kell becsülni minden támogatást! Pézsa Tibor itt volt az átadó ünnepségen és velünk örült a szép új SPORINAK, mert ő is tudja, mennyire fontos egy olyan nagy gyár, mint a Suzuki támogatása a sportlétesítmény működtetése szempontjából.

A másik „fájdalmam” a nyitó ünnepség! Meghirdették, hogy a jó szervezés végett regisztráljanak, akik szeretnék megnézni a megnyitó műsorát. Az ötszáz fős lehetőséget CSAK mintegy háromszáz regisztráló vette igénybe, közülük – a meghívott vendégeken kívül – csupán kábé százötvenen jöttek el (azaz még a regisztráltaknak is CSAK a fele). Ez a részvétel – ahhoz képest, hogy a rendezvény meg volt hirdetve, és ha Esztergom lélekszámát csak huszonnyolcezernek is tudjuk be –, elkészerítően kicsiny! 😊

Ez van! „Szegény Pézsa Tibor forog a sírjában!” – Háát, szerencsére Pézsa Tibor egészséges, és csak reménykedem abban, hogy nem volt elkeseredve az „érdektelenséget” látva. 😊

Csak állok és ....

Megyek gázpalackot cserélni. A megszokott tizenegy és fél kilós palackot viszem cserére. Ez persze – „ársapkás” termék lévén – NINCS! Van azonban „új” palack, ami persze a régi, csak van rajta egy kiegészítő papírkorong, amin értesítenek, hogy ez nem az „ársapkás” termék, ugyanis ez „csak tíz egész kilenctized kilogramm,” tehát ezt nem lehet „ársapkás” áron megvásárolni! Magyarul: ez a termék a kisebb súlya ellenére is drágább! Ez van! – a gázra szükségem van, tehát megvásárlom. Csak elgondolom, hogy az élelmiszer-kereskedőknek miért nem volt annyi sütnivalójuk, hogy a sertéscombot – ami ugye szintén „ársapkás” termék – egyszerűen átkeresztelték volna pl. „öreg malac combra”, és akkor arra már nem vonatkozna a „sertéscomb-ársapka”.

Olvasom, hogy új kincstárjegyet hoztak forgalomba. Ugye, ha valaki beteszi a pénzét kamatos betétbe, KAMATADÓT kell fizetnie a hozama után. Egy zseniális gondolat a „diszkont kincstárjegy”. Itt nincs kamat, ebben az esetben, „diszkont” áron lehet megvásárolni a kincstárjegyet, – magyarul a névértékénél olcsóbban –; attól függően, hogy milyen lejáratú „diszkont kincstárjegyről” van szó, ugyanis a lejáratú idő után a valós névértéken vásárolják vissza. Ez nem kamat! (Hát igen! – ez nem kamat, hanem hozam.) Ha belegondolok, ez is egy „állami” találmány! Elgondolkodom, hogy az „állam” találta ki a kamatadót, meg a diszkont kincstárjegyet is. Most tényleg! Saját magát játssza ki az állam? A jövedelem után adót kell fizetni, legyen az akár kamatból származó jövedelem (kamatadó). A diszkont kincstárjegy, az kérem kivétel (mint a „gyevi bíró”), az után nincs adó!

„A szemét”

A minap bejött hozzám egy kedves ismerősöm egy nagyméretű wecker órával, hogy valaki ki akarta dobni a szemétre, amit nem tudott elnézni. Félórás munkával rendbe tettem, és egy „irigyelt” szép órát rakhattam ki „gyűjteményem” darabjai közé.

A mellettem lévő épület egyik lakója tért be a műhelyembe, hogy lomtalanítás lesz náluk, és van egy nagy, fotózáshoz használt masinája, kellene-é nekem, mert ha nem, akkor kiteszi a szemétre. Mondanom sem kell, azonnal mentem vele, és elhoztam a „masinát”. Egy nagy, és komoly nagyítógép volt. Kinyitván, megállapítottam, hogy egy vadonat-új nagyítógépről van szó. Egy igazán szép, és mellesleg drága masináról. Használni már én sem használok ilyet, mert ugye a „digitális kor” számúzta az ilyen masinákat, DE akkor is! Egy ilyen masinának nem a szeméten van a helye! Persze hogy „mindenkinek” elmeséltem az esetet. Egyszer aztán bejött a műhelyembe egy ember, hogy a ... elmondta neki, hogy nekem van egy nagyítógépem, nem adnám-é el, mert a soproni ... iskola fotószakkörének szeretné megvenni. Természetesen nem adtam el, de boldogan odaajándékoztam, mert jobb célra és jobb helyre nem is kerülhetett volna! 😊 Mondom én, hogy érdemes raktározgatni a „szemetet”? 😊

Egyszóval, ami egyeseknek „szemét”, az másoknak a letűnt kor csodált relikviája lehet! 😊 Valójában múzeumokba is azért jár az ember, mert aki nem ismeri a múltját, az... 😊

Egy kis szívet melengető történet a végére: Egy férfi jött be a műhelyembe a fiával, órát javíttatni. Míg csináltam az órát, beszélgettünk. A fiú kérdezgetett, mi válaszoltunk az apjával a kérdésekre. Megcsodálta a régi fényképezőgép-gyűjteményt is, felemlgetve, hogy a nagypapának is van egy régi gépe. Szóval beszélgettünk. Elköszöttek, és hallottam, amint kifelé menet az apuka magyarázta a fiának: „Látod, mondtam neked, nem Pestre, hanem egy ilyen régi órásműhelybe kell menni órát javíttatni, mert itt tíz perc alatt egy csomó új dolgot tanultál, és láthattál ritka régi órákat, fényképezőgépeket.”

Emlékeimből előjött, amikor gyermekfejjel bementünk a Gress bácsihoz, aki a „Kis-Lévában” volt órásmester. Olyan misztikus volt a műhelye, és hogy sokat mesélt a még neki is régvolt dolgokról. ☺

Mammon

Még véletlenül sem szeretnék nyelvészkedni (nem is tudok) ☺, de utána lehet nézni, a mammon jelentése: elítélendő pénzsóvárság, mitológiai értelemben pedig a pénz, a gazdagság istene.

Beszélgetünk (szoktunk)! Beszélgetéseink során, más és más témák kerülnek terítékre. Volt az a bizonyos elhíresült mondás, miszerint „akinek ... nincs...x milliója, az...”. Hááát, ha körülnézünk mai világunkban, megállapítható, hogy ez a nézet egyre inkább eluralkodik az embereken. Fiatalnak lenni soha nem volt egyszerű, lakáshoz jutni meg végképp nem. Korunknál fogva természetes, hogy „rég” dolgokról is beszélgetünk; szóba kerülnek fiatalkori szórakozásaink. Amikor a műhely dolgozói kollektíven kivonultunk családosan a sportpályára „bulimeccset” játszani. Kellemes, sok-sok röhögéssel tarkított „bulik” voltak ezek, vendéglői befejezéssel, ahol is ki-ki vérmérséklete szerint, málnaszörppel, vagy sörrel fejezte be a szórakozást. ☺ Nem voltunk gazdagok, s bár azzal a bizonyos „x milliós vagyonnal” sem rendelkezünk, mégis jól éreztük magunkat. A mai eszemmel visszagondolva a helyzetünkre, az az érzésem támad, hogy akkor még nem hatalmasodott el rajtunk a „mammon” imádat. Ezek a „kollektív” szórakozások, mostanság kimaradnak az emberek életéből, az elhatalmasodó „mammon” imádat miatt. A lehetséges okok: a másodállás, a harmadállás, a rohanás, a rohanás, aztán újból csak a rohanás. Persze nem is biztos, hogy csak a „mammon” imádat a ludas a dologban. A folyamat már a gyerekeknél elkezdődik, akiket ugye még nem lehet a mammonnal gyanúsítani. A bezárkózás még azoknál is megfigyelhető, akik időnként némi pihenést, szórakozást tudnak beiktatni a munkájukba. Értem én, illetve dehogy, egyre nehezebb az élet, és minden fillérnek meg van a helye, ugye felelősség a család felé, meg minden, így nem lehet vidámkodni. Csak hát elnézve az igazán szegény családokat, ahol tényleg nagyon beosztóan élnek a családtagok, mégis van vidámság. Nos, számomra érthetetlen, hogy míg az egyik ember legnagyobb gondja, hogy milyen órát vegyen föl a többmilliós óragyűjteményéből az XY-nal való üzleti megbeszélésre (amire szíve szerint el sem menne, de a „kényszer”, hogy több pénzt keressen, megalkuvóvá teszi) ...; és persze a drága kocsijával megy a találkozóra, nehogy azt higgyék róla, hogy „csórikám”, addig a szegény ember nem válogat, mert bár csak egy, de tiszta ruhája van, mégsem kell attól félnie,

hogy „csórikámnak” nézik akkor sem, ha busszal vagy vonattal megy egy adott találkozóra. Megfigyelésem szerint, különösen igaz ez a „tézis” az „újjgazdagokra! ☺ – náluk ugyanis állandósult a „bizonyítási kényszer!” ☺

Hát nem folytatom, mert ennyi elég ebből a furcsa az agyemenésből! ☺

Vonat

Régről indulok. A mostani vonatkozásom előtt, vagy ötven évvel ezelőtt utaztam vonaton, amikor is „bevittek” katonának. ☺ A mai „eszemmel” egy romantikus utazás volt anno, még a régi füstölgő mozdonnyal vontatott kupékban. Az akkori „turista osztály” fa padjaival, a füstös alagúttal, ma már tök romantikus dolog lenne. Itt, Esztergomban tett látogatást egy régi, még széntüzelésű mozdony, az általa vontatott első és másodosztályú kupékkal. Megragadtam a lehetőséget, s megnéztük az unokáimmal. Nekik a gőzmozdony a régvolt idők relikviája, nekem a fiatalságom volt! ☺ Na kérem, ennyit a nosztalgiáról.

Felújították az Esztergom-Budapest vasútvonalat, és persze a járműparkot is lecserélték, modern villamos járgányokra. Miután csupa jókat hallottam az új dolgokról, én is kipróbáltam. Mit kipróbáltam! Mit kipróbáltam, rendszeresen használom. Kényelmes, és gyors! Az ülések kényelmesek, a kupék tiszták, hatalmas ablakkal.. Ha jól választok ülőhelyet, élvezettel figyelhetem az elektromos információs táblát, amely mutatja, hogy hol, merre járunk, és éppen hány kilométeres sebességgel haladunk. Külön szórakozás számomra, hogy biciklivel megyek ki a vasútállomásra, ott kikötöm a járgányomat, majd vonattal megyek LE Budapestre. Igen, ez az a JÓ érzés, ami „rég” emlékeket idéz bennem. Ezzel a kényelemmel és menetidővel akkor sem versenyezhetnék, ha autóval mennék.

Csak hát! Az előbb lefirkált dolgok a szívmengetők, de mint tudjuk, a fényt akkor tudjuk értékelni, ha árnyékok is vannak – és persze sajnos vannak, pedig nagyon is meglennénk nélkük. Általában az ablak mellett ülve utazom és nézelődöm. Igen, tudom, az út „lakott területeken” visz keresztül, és minden látszik, ami a sínpálya mellett van. Sajnos a csúf dolgok is! Értem – illetve a fenét, inkább csak érteni vélem –, a magántulajdonú területekre nincs ráhatása a Vasúttársaságnak, DE a saját területére igen! A régi „bakterházak”, váltóházak és kiüresedett technikai helyiségek, a rég nem használt raktárépületek az igénytelenség mementójaként ott kísértének a sínpálya mellett. Romok, amik beárnyékolják a gyors és kényelmes utazás szépségét! Elhagyja a vonat az állomást, és mintha a civilizációt is maga mögött hagyná: kosz, szemét és gondozatlanság tárul elénk. Tudom, ez a vonal nem egy rezervátumon vezet keresztül, DE azért lehetne egy icike-picikével igényesebb is a Vasúttársaság. Tudom, a PÉNZ ... ! Bár szerintem CSAK a hozzáállás a ludas a dolgokban! A nagyobb „rendező” állomásokon, ahol sok sínpárra válnak szét a vonalak, hatalmas gatzenger lepi el a ritkábban használt síneket.

Nem fokozom, csak reménykedem! Reménykedem, hogy egyszer az „ILLETÉKES ELVTÁRS” is utazik majd ezen a vonalon s „elfogadhatatlannak, túrhetetlennek” tartja majd a látványt, és tesz róla, hogy javuljon a helyzet!

Maradok reménnyel telt tisztelettel!

Időutazás

Valamikor réges-régen egy beszélgetés során édesanyámmal arról tanakodtunk, hogy ha a nagypapám ide látogatna (akkor már sok éve eltávozott közülünk), bizony eltévedne a városban. Mondtuk mindezt az Aranyhegy beépítése kapcsán. Aztán telt az idő, és ezt a beszélgetést újra és újra lejátszhattuk volna, más-más városrész kapcsán. (például a Szentgyörgymezői lakópark, ami a szerű területén született meg) Hajlamosak vagyunk arra a kijelentésre, hogy „Ebben a városban semmi sem változik!” Persze ha azt várjuk, hogy hetente hatalmas változások történjenek, akkor lehetünk türelmetlenek ... DE!

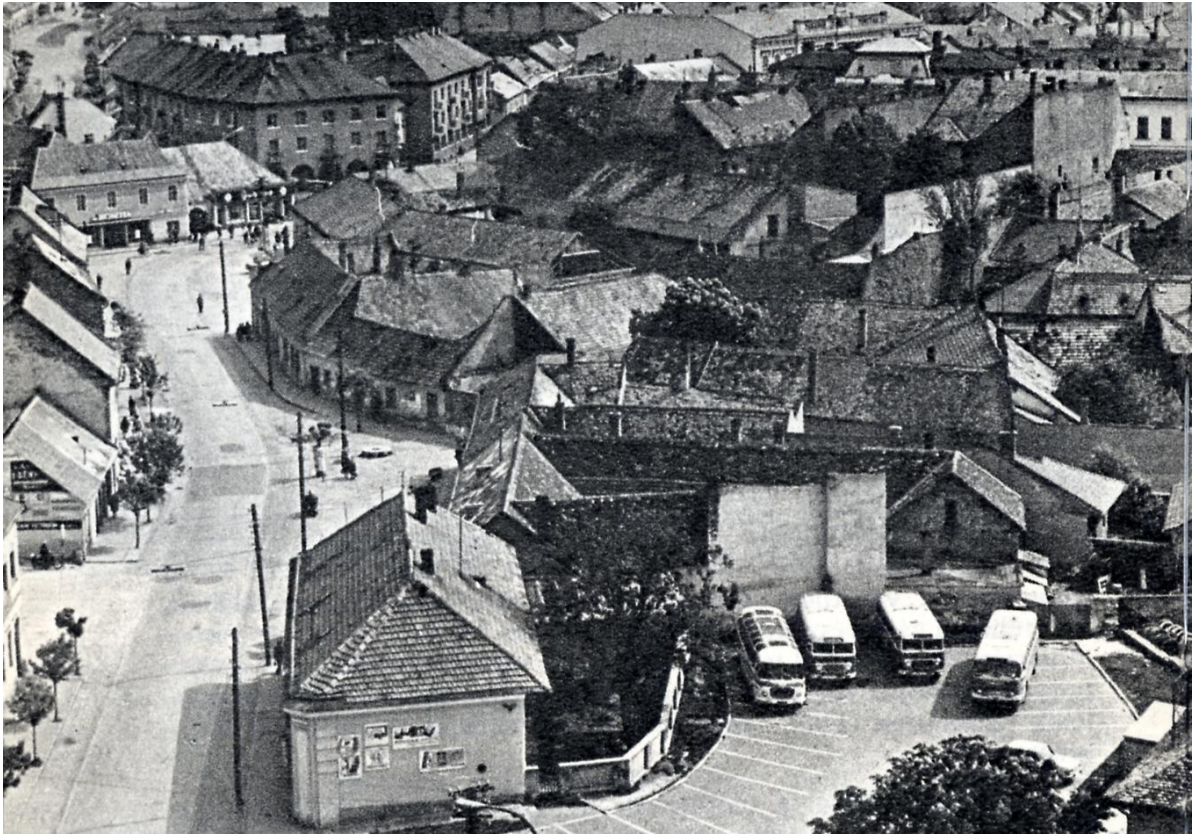
Retró összeállítást készítek régi esztergomi képeslapokból, és hasonló beállításokkal készített mai képekből. Érdekes téma. A Kis-Dunát ábrázoló képeslapok mintegy száz évet ölelnek fel – azok időrendbe állítása eleve egy időutazás, a mai képekkel kiegészítve meg pláne az.

Erről jut eszembe egy kis „sérelem”. ☹️ Több honlap is működik Esztergom múltjának és emlékeinek a bemutatására. Elképzelem (tudom, már megint hülye vagyok ☹️), hogy évente egy környezetismereti vagy honismereti órát rááldoznának, hogy megmutassák a gyerekeknek a régi Esztergom képeit – így láthatnák, hogyan is nézett ki anno a városunk. Éppen a napokban került kezembe egy „rég” kép a kórház orr-fül-gégészeti és szemészetének valamikori épületéről, és nem tudtam ellenállni, hogy ne csináljak egy emlékképet a mai állapotról. Megtettem továbbá ezt egy, még az ezerkilencszázötvenhatos városközponttól készült, egy a Bástya áruház építését ábrázoló ezerkilencszázhatvanas és egy városközponti ezerkilencszázhetvenkilences képpel is – persze egy mai emlékképpel kiegészítve, csak szemléltetésképpen. ☹️

Persze tudom, ezek a dolgok nem mindenkinek fontosak. ☹️

Videotéka

Ahogy öregszem, egyre többször nosztalgiázom! 😊 No nem előre megfontolt szándékból. Most éppen megláttam egy régi hirdetőtáblát VIDEOTÉKA felirattal.

Elképzelem, mire gondolna egy mai fiatal e felirat olvasásakor. Hogyan is tudnám elmagyarázni neki, hogy anno a videomagnóba egy „videotékából” kikölcsönzött VHS kazettát tettek be az emberek, és hatnegyvenszer négynyolcvanas felbontásban nézhették a filmet. Hogyan is tudnám megmagyarázni, amikor ma nyolc K-s felbontásban nézik a filmeket? 😊 Persze rögtön tovább is gondoltam a dolgot: VHS magnókazetta. Audio magnókazetta. Sőt! Orsós magnókazetta. Elképzelem, a hasát fogná a fiatal, amikor elmagyarázná neki az ember, mi is az az orsós magnó. Magam előtt van a kikerekedő szemű fiatal, amikor bemutatná neki az ember az orsós magnót. Persze itt nincs megállás, mert be kellene mutatni a walkmant is. Az autókban elég sokáig tartotta magát a kazettás magnó, melynek „mobil változata” volt a walkman. Ma már ezek mind „felesleges” készülékek. Elnézve a mai kor „lejátszóit” – a TELEFONT 😊, a blutuszos eszközöket, a vezeték nélküli fülhallgatót, a blutuszos hordozható hangszórókat (amik a hátizsákra vannak rögzítve, és a fiatal a zene ütemére lépeget), ... – hááát! 😊 Már nem kellene az mp3 lejátszók sem, a telefon felcsatlakozik az internetre (mit felcsatlakozik? – állandóan fel van csatlakozva! 😊).

A barátom vásárolt egy új „okostelefont”, több napot töltött azzal, hogy a megszokott, „nélkülözhetetlen” appokat föltelepítse. Elég beírni a keresőjébe a kívánt zeneszám címét, és már szól is – néha elviselhetetlen hangerővel – a kiválasztott szám. „Itt semmi nem változik, itt minden megváltozott!” 😊

Kíváncsian várom, mi jön ezután? Mert biztosan jön valami új, ... mert minden változik. Ha belegondolok, a számítógépes világban is rettentően nagy változások történtek. Még nem is olyan régen volt, amikor megjelent Sinclair ZX Spectrum, a Commodore személyi számítógép, ma pedig a kilencedik generációs Intel processzorok uralják a mezőnyt, amik szinte havonta változnak, újabb generációk jönnek ki. Újabb és újabb procik, amik egyre „jobbak és gyorsabbak”. És persze az emberek ragaszkodnak ahhoz, hogy mindig gyorsabb és gyorsabb masinájuk legyen. Már a vincseszter sem elég gyors, már SSD-kkel szerelik a gépeket, mert azok gyorsabbak! 😊

Na, ennyi hóbörgés éppen elég erről az ügyről! 😊

Jégverem

Visszaolvasva az eddigi firkálmányaimat, úgy veszem észre, hogy az „agyamat” eluralja az emlékezés! 😊

A jégverem is ilyen. Anno réges-régen, még az elektromos hűtőszekrények előtt (de erről már firkáltam régebben), hagyományos jéggel hűtötték az emberek a hűtenivalót. Akkoriban a jeget még nem iparilag állították elő, hanem a Duna által „termelt” és szállított jeget használták fel. Ma azt mondanánk, „Hű, de környezettudatosak voltak!” 😊 A Duna hajóállomás feletti öblösödése volt a „beszerzőhely”. A folyó kanyarodása miatt a lefelé úszó jégtáblák (akkor még bőven volt ilyen telente) kisodródtak a hajóállomás fölötti öbölbe. A vízsodrás miatt egymásra torlódtak, melynek következtében a hajóállomás épülete fölé egy valóságos „jéghegy” magasodott. Lovas kocsival leálltak a „hegy” széléhez és telepakolták jégdarabokkal. Aztán irány Szentgyörgymező, a 48-as tér! – ugyanis ott volt az egyik nagy JÉGVEREM. A bejáratát máig látni, de belül már feltöltötték és (balesetvédelmi okokra hivatkozva) be is falazták. A másik nagy jégverem (amiről én tudtam) a Szent Adalbert épülete, Duna felőli oldalának magas kőkerítésébe nyílt. Jég volt, munkáskéz úgyszintén (télen nem volt mezőgazdasági munka), telehordták ezeket a jégvermeket. Ez a bizonyos „jéghegy” persze a mi (mármint a gyerekek) fantáziánkat is megmozgatta. Mindent megmásztunk – a jéghegy miért lett volna kivétel? 😊 Persze, voltak „baleseteink” amikor a víz szélén beszakadtunk, és az akkori „egyenruhánk” (a mackónadrág) szára csörgősre fagyott, mire hazaértünk, ... meg is kaptuk a tetteinkkel „arányos” büntetést (elfenekelést). 😊 Szóval, az így tárolt jeget vitték nyáron a fogyasztókhoz, szintén lovas kocsival, harsány „JEGES, JEGES!” kiabálással kínálva a portékát.

És persze a végére még idebiggyesztem (☺), hogy miként is nézett ki a jégzajlás. Akkortájt még rendszeres volt a Duna „zajlása”. Volt idő (ezt a történelemből tanultuk), amikor úgy befagyott a Duna, hogy királyt választottak a jég felületén! ☺ Az én gyerekkoromban ugyan már nem választottak királyt (kijelölték ☺), de voltak évek, amikor teljesen befagyott a folyó, és az áradás megakadályozása érdekében jégtörő hajókkal törték fel a jégét. Azután, amikor megindult a jég, a hatalmas jégtáblák egymást lökdösve úsztak lefelé a vízen – ZAJLOTT A DUNA.

Na kérem, ennyi volt a múltba való „révedés”! ☺

Kapkodom a fejem

Nem gondoltam, hogy ilyet megélek! Persze lehet, hogy eltúlzom, de sajna nem valószínű.

Olvasom a híreket. Kiosztották a Sony World Photography Awards 2023 díját, amit az „alkotó” nem vett át – mégpedig azért, mert a képet mesterséges intelligencia készítette. Persze ebben az esetben még örülhetünk is, hogy a fotósban volt annyi becsület, hogy ezt megtegye.

A másik MEGDÖBBENTŐ hír, miszerint „A lánya hangján megszólaló mesterséges intelligenciával zsaroltak egy nőt.” „A gép által életre keltett hang olyan hiteles volt, hogy a nőben fel sem merült a csalás lehetősége.” Az az érzésem, kinyitották Pandóra szelencéjét! Hová fog ez „fejlődni”? Mit hihetünk majd el ezek után? Már amit kérdeznek, azt sem? Menő zeneszám a slágerlista élén, XY énekesnő hangján, előadja a mesterséges intelligencia. Ki kapja a jogdíjat? Festmény – a művész neve: MI. Ha hozzászámolom, hogy ez még csak a kezdet, mi lesz ezután? Mi lesz, amikor a bűnözők kezébe kerülnek bizonyos dolgok, a mesterséges intelligencia használatával? (Lásd fentebb a zsarolást!) Hogyan fogjuk tudni megkülönböztetni a valódit a hamistól? Fotó, amihez nem is kell fényképezőgép. Megmondjuk az MI-nek, mi legyen rajta; kérdésekre válaszolva paraméterekkel látjuk el a kívánságunkat és lőn, kész is a kép... kész a regény, ... kész a dal. Mi leszen majd, amikor ezek a dolgok fejlődni fognak és káoszt okoznak? Olvasom, hogy az MI másodpercek alatt tör fel a „feltörhetetlennek” hitt jelszavakat. Na de nem biztos, hogy idegesítenem kellene az embereket!

Valahogy kezdem nem bánni, hogy öregszem! ☺

A piac

Elmélkedtem a „változásokról”. Megtoldom a piaci visszaemlékezéssel. Most éppen az új piac megnyitására vár a város. Május elsején nyílik az új piac. Már mondanom sem kell, hogy ennek apropóján végig néztem a „képtáramat”, hogy kigyűjtsem a piacos képeket. Régről indulok! A legrégebbi piacos kép a gyűjteményemben a Széchenyi téri halpiac. Aztán a Széchenyi tér Rákóczi tér felőli részén elterülő piac, majd a Rákóczi téri piac, amin a tér mindkét oldalát árusok foglalják el, végül a Káptalan utcai (ma Vörösmarty utca) piac. A Vörösmarty utcai piacról már személyes emlékeim is vannak. ☺ Ott álldogáltak a rakott szoknyás parasztasszonyok, előttük kerekkosarakban a zöldség, gyümölcs, az idényük szerint. Később a piac átkerült a Simor János utcába, és hosszú évekig ott működött, mígnem megszületett a döntés egy új, modern piacról.

☺ Sajnos, a koromnál fogva, már a saját emlékeimet is felidézhetem. ☺ Tudom, a mai piac köszönőviszonyban sincs a régivel – gondolok itt elsősorban a higiéniai háttérére –, de ne rójanak meg érte, a hangulata, háát ... az az én elmeszesedett agyam emlékeivel összehasonlítva, ☺ nekem már túl steril. Persze így vagyok az antikpiaccal is. Élvezettel nézegetek „rég” képeket, földre kipakolt árukat – a régiségpiacnak valahogy még megvan a „patinás” hangulata. Jól tudom, hogy ezek fölött a „földön kiállított” dolgok felett jócskán elrepült az idő, de be kell látnunk, hogy már felettünk, öregek felett, meg az antik gondolataink felett is! ☺ Tudom, hogy egy mai fiatalnak, aki még nem rendelkezik „rég” emlékeivel, mást jelent az idő múlása. Nekik valóban nem annyira szembeszökő a változás, mint nekünk, öregeknek, akiknek fejében ötven, hatvan év emlékei fészkelnek.

☺ Nos már kész volt a nemkönyvem, de vártam vele, hogy „A PIAC”-ot be tudjam fejezni!

☺ Megnyílt! Végre elmondhatom, hogy JÓ KEDVVVEL jöttem haza! ☺ Bemehettem a megnyitó előtt fotózni, illetve emlékképeket készíteni. „Teccik!” Nagy, tágas, levegős és szép is. Minden fanyalgás ellenére – időre elkészült. Megoldották a parkolást. Sőt, megoldották a „heppemet”, végre tisztességes kerékpár-„tároló” készült a piac elé! A meghirdetett időpontban kezdték el a megnyitóünnepséget! ☺ Igen, ez a mai világban már kuriózum! ☺ És végül, DE nem utolsósorban, SOKAN jöttek el a megnyitóra! Jó volt látni a nagy érdeklődést. Jó érzés volt olvasni az egyik ablakban lévő kiírást: „Ahol újra találkozhatunk”. Halkan jegyzem meg, hogy ez is egy jó példa rá, miszerint: **JOBBAN SZERETEK ÖRÜLNI, MINT MORGOLÓDNI!** ☺

Esztergomi lapok - nyújtja Hunna - könyvnyomda Esztergom - W. S. Bpest

Üdvözlét Esztergomból! 1900 4/21
a megkülönböztetés nem csak ezt a módját
keresik. fl

Kis piacz

ESZTERGOM

Kispiacz

Irka-firka, hülyeségek, morgolódások, grafika,
valamint
emlékkép,

ismét:

molnár lászló

ISBN: ~~most nincs!~~ DE VAN! : WC-00

És még valami: ezzel az „akármivel”, kilencen vannak a
nemkönyvek!

(ha valaki esetleg el szeretné olvasni e nemkönyv elődjait,)

[www.esztergomkepek.hu/Maradj otthon! Olvass!](http://www.esztergomkepek.hu/Maradj_otthon!_Olvass!)

oldalon megetheti.

Az itt bemutatott régi képek pedig az

www.esztergomi-kepeslapok.hu

weboldalról származnak.

Emlékképek: www.esztergomkepek.hu

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV

NEMKÖNYV